

Murovda xidmət etməyi arzulayırdı, Murovda da şəhid oldu

“Yaqub həmişə deyirdi ki, Laçını özüm döyüşüb alacağam”

“Hərbi xidmət zamanı ya Naxçıvanda, ya da Murov dağında qulluq etməyi arzulayırdı. Cəbhədən, döyüşlərdən uzaq yerdə əsgərlik çəkməyi istəmədi. Düşmənlə üz-büz yerlərdə, ön cəbhədə xidmət göstərəcəyini deyirdi. Çağırış ərəfəsində onu Bakıda Milli Qvardiyaya götürmək istədilər. Getdi imtina etdi, dedi ki, Bakı mənlük deyil, xidməti cəbhədə çəkməliyəm”.

cəyem” də deyib: “2020-də ali təhsilini başa vurdu və tez-tez deyirdi ki, çağırış gələydisə, gedib vətənə borcumu qaytarardım. Yayda çağırış gəlmişdi, amma hələ əsgərliyə getməyinə bir müddət var idi. Bir dəfə yemək yeyirdik, qəfil dedi ki, mama, mən şəhid olub gələcəyəm. Dedim ki, niyə elə deyirsən? Dedi ki, bir sözdür dedim, amma pis olmayın. O vaxt ağladım, pis oldum. Heç müharibə söhbəti yox idi, necə dedi, bilmədim. Sən demə, ürəyinə damıbmış”.

yaya xüsusi sevgisi var idi. Vətənpərvər ruhda böyümüşdü. Biz Laçın rayonundanıq, həmişə də bununla fəxr etmişik. Yaqub gözünü açandan bizim evdə Laçınla bağlı mövzu daim müzakirə olunub, ordakı gözəl anları xatırlayırdıq, danışırırdıq. Laçınla bağlı söhbətlərimizi diqqətlə dinləyirdi, tez-tez suallar verirdi. Laçında olmasa da, Laçını köh-

Bu sözləri İkinci Qarabağ Savaşı'nın iştirakçısı, şəhid Yaqub Yaqubzadə haqqında danışan anası Səmurə Məmmədova söylədi. Yaqub hərbi xidməti Gəncədə çəkmişdir. Ancaq əsgərliyə getməsindən heç 3 ay keçmir ki, müharibə başlayır və o da döyüşə yollanır. Hərbi xidmət üçün arzusunda olduğu Murov dağında döyüşlərdə iştirak edir və işğalda olan Azərbaycan torpaqlarının azad edilməsi uğrunda gedən döyüşlər zamanı oktyabrın 2-də şəhid olur.

Qeyd edək ki, əslən Laçın rayonundan olan Y.Yaqubzadə 1999-cu il aprelin 22-də Bərdənin Alaçadlı kəndində anadan olub. Bakıda Qala qəsəbəsindəki 92 nömrəli tam orta məktəbi bitirdikdən sonra Gürcüstanda kompüter mühəndisliyi üzrə ali təhsil alıb.

Hərbi xidmət üçün cəbhə bölgəsini arzulayan, vətəni uğrunda gedən döyüşlərdə qəhrəmancasına şəhid olan Yaqub Yaqubzadəni yaxınlarının dilindən tanıyaq.

"CƏBHƏDƏN UZAQDA XİDMƏT ETMƏK İSTƏMİRDİ"

Yaqub ən çox anası ilə yaxın imiş, sözü-nü, dərini, arzularını ona danışmış. Anası deyir ki, hətta bir dəfə ona “Şəhid olub, gələ-

Səmurə xanım deyir ki, oğlu hər zaman olduğu yerdə seçilmiş: “Seçilməyi sevirdi və həmişə də olduğu ortama fərqlənirdi. Nə isə problemlə məsələ olurdusa, arxaya çəkilməzdi, tez özünü qabağa verirdi, həlli üçün əlindən gələni edərdi. Ön cəbhədə xidmət etmək istəyi də bu qəbildən idi. Döyüş olarsa, arxada qalmasın, öndə olsun deyə, cəbhədən uzaqda xidmət etmək istəməzdi”.

Anası bildirdi ki, Yaqub həm də insanların sevgisini qazanan gənclərdən olub: “Hansı mühitdə olurdusa, orda hörmət, insanların sevgisini qazanırdı. Yaxşı xüsusiyyətləri ilə seçilirdi. Böyük-küçük yerini bilirdi, böyüklərə hörmət edirdi, kiçiklərə əylənirdi, onları sevindirirdi. Balaca uşaqlar onu gören kimi üstünə qaçırdılar. Tanıdı-tanımadı, hamıya qarşı çox mehriban idi”.

LAÇIN SEVGİSİ

Atası Eldəniz Məmmədov deyir ki, Yaqub Laçını görməyə də, doğma torpağına qarşı onda xüsusi sevgi var idi və Laçının azad olunmasında onun da payı olmasını istəyirdi: “Məktəbdə yaxşı oxuyurdu. Tarix, coğrafi-

nə laçınlılardan da çox sevirdi. Bibisi deyirdi ki, səni uşaq vaxtı oynadığımız yerlərə, dağlara aparacağam, gedib oraları görürsən. Bu söhbətlər zamanı Yaqub həmişə deyirdi ki, Laçını özüm döyüşüb alacağam”.

"AXIRINCI SÖZÜ O OLDU Kİ, LAÇINA GEDƏCƏYƏM"

Anası, oğlunun olduğu mühitdə insanların sevgisini qısa müddətdə qazandığını bildirmişdi. Əsgər yoldaşı İbrahim də məhz bunu təsdiq edən fikirlər səsləndirdi: “Tanışlığımız o qədər çox uzun müddət deyildi. Amma bir otağa düşdük, dostlaşdıq. Ona görə, tanımaq şansım çox oldu. Sanki 1-2 ay deyil, illərdir tanıdığım biri kimi yaxın olmuşdu. Daxili üzünə əks olunan adamlardan idi. Həqiqətən də, onu başqa adam kimi bilirdim. “Üzündə nur var” deyilən adamlar olur, bax elə idi. Qardaş deyiləsi adamdır. Mehriban idi, gözəl zərəfatlar edirdi”.

İbrahim deyir ki, əsgər yoldaşları onu həm də çox cəsur biri olaraq xatırlayırlar: “Çox cəsur biri idi. İndiyə qədər elə cəsur birini tanımamışam. Həmişə deyirdi ki, mən laçınliyəm, orda vuruşmaq istəyirəm. O torpaqların alınmasında özü də iştirak etmək istəyirdi. Müharibə başlayanda, döyüşə birinci yola düşən heyətin siyahısında onun adı yox idi. Gedib diviziya komandirinə dedi, adını könüllü kimi yazdırı ki, növbəti dəfə onu da aparsınlar. Komandir dedi ki, hamımız növbə ilə gedəcəyik. Yaqub ilk gedənlərdən oldu. Axırncı sözü o oldu ki, Laçına gedəcə-

yəm, Laçın azad olunacaq. Vətənə, millətə layiq oğul deyirlər ha, bax, elə biri idi. Şəhid olub deyə demirəm, döyüşdən öncə tanışqlarım əsasən bilirdim ki, vətəni nə qədər sevirdi”.

"ONU ARXA-DAYAĞIMIZ BİLİRDİK"

Bibisi Xatirə Abdurrəhmanova deyir ki, Yaqub yaşca onlardan çox balaca olsa da, ona arxa-dayaq kimi güvənmişlər: “Yaqub atamızın adı idi, atam öz adını ona vermişdi. O vaxt atama etiraz etdim ki, adını niyə bu uşağa verdin? Ondan bizə ata olacaq? Dedi ki, görün, o nə oğul olacaq. Həqiqətən də Yaqub adını, atamın onunla bağlı gözləntilərini doğrultdu. Nəinki bizə, ailəsinə, vətəninə layiq oğullardan oldu. Çox ağıllı, tərbiyəli biri idi. Bu sözlər şəhid olduğu üçün tərif deyil. Hər şeyin yerini bilirdi, artıq hərəkət etməzdi. Bütün xeyir-şərimizdə sanki yanımda atamız var idi. Yoxluğu bizə çox ağırdır. Yaşca çox balaca idi, amma inanırı ki, yaşını hiss etmədik. Arxa-dayağımız bilirdik”.

"ÖNDƏ OLMAĞI XOŞLAYIRDI"

Dostluq etdiyi adamları isə xüsusi seçirmiş. Bu haqda dostu Zəlimxan Balakışiyev danışdı: “Eyni məktəbdə oxumuşduq, mənə 3 yaş balaca idi. Ancaq məktəb vaxtı yaxın ünsiyyət imkanı olmamışdı. Yaşadığımız qəsəbədə ünsiyyət qurduq, zamanla da dostlaşdıq. İnsan özünə çəkməyən adamlardan idi, hamı ilə deyib-gülərdi, ancaq yaxın ətrafına hər kəsi buraxmazdı, dostluq, yoldaşlıq etdiyi adamları xüsusi seçirdi. Saf, təmiz insan kimi yadımdadır. Dostluqda etibarlılıq önəmlidir. Güvənəcək adam idi. Namərdliyini, yalanını görməmişdim. Həmişə faydalı olmağa çalışırdı. Nə iş görürdüksə, problem həll edirdiklə, “mən də varam” deyib, özünü yetirirdi. Öndə olmağı xoşlayırdı”.

Dostu onun vətənpərvərliyini göstərən bir çox xatirələri olduğunu dedi. Onlardan bir neçəsini bizimlə bölüşdü: “Bir dəfə rayonlardan birinə getmişdi, orda olanda, telefonla danışırırdı. Ermənilərlə atəşkəs pozulan ərəfə idi. Dedi ki, qardaşın ermənilərlə burun-burunadır. Düşmənlə üz-üzə gəlmək, nəse etmək üçün can atırdı”.

Əsgərliyə getməmişdən bir müddət əvvəl qəsəbədə gəzirdik. Gördük ki, yerdə pakete qoyulmuş bayraqlar var. Dedi ki, bayrağımız yüksəklərdə olmalıdır, aparaq bu bayraqları qəsəbədə hər yere asaq. Apardıq hamısını asdıq”.

Hərbi xidməti yaxınlaşdıqca səbirsiz olurdu, tez-tez “vaxt gələydisə, gedib borcumu yerinə yetirərdim” deyirdi. Hətta “gedib şəhid adı qazanım” cümləsini də əlavə edirdi. Bunu zərəfatla salırdıq, çünki o vaxt müharibə söhbəti yox idi və şəhid olacağına inanmırdıq. Amma dediyini etdi”.

Bəli, o, işğalda olan Azərbaycan torpaqlarının azad edilməsində özünün də rolunun olmasını istəyirdi və qanı ilə tarix yazan oğullardan oldu”.

Qeyd edək ki, Y.Yaqubzadə ölümündən sonra “Vətən uğrunda” və “Kəlbəcərin azad olunmasına görə” medalları ilə təltif olunub.